

Ρώσσου κ. Μπούντινκωφ διευθυντοῦ τοῦ ἐκεῖ Ὁδείου, ἡ ἐκτέλεσις διὰ πρῶτην φορὰν ἐν Ἀθήναις τοῦ μεγαλειώδους «Ποιήματος τῆς Ἐκστάσεως» τοῦ Σκριάμπιν καὶ ἡ ἀριστοτεχνικὴ σύμπραξις τοῦ κ. Φρήμαν. Τὸ πρόγραμμα ἀπετέλουν τρία ἐκλεκτὰ καὶ ἀνταξία ἀλλήλων ἔργα: Ἡ θαυμασία «Παθητικὴ συμφωνία» τοῦ Τσαϊκόφσκη, τὸ Κονσέρτο εἰς μι ὕψους τοῦ Λίστ καὶ τὸ Ποίημα τῆν Ἐκστάσεως τοῦ Σκριάμπιν, ὅστις ἀπέθανεν ἐν τῇ ἡλικίᾳ τῆς μεγαλειότητος δράσεως τῇ 1915, ἔγραψε δὲ 100 ἔργα δημιουργικά, δι' ὧν ἐθεμελίωσε νέαν σχολὴν. Τὰ ἔργα του διακρίνονται διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν συνδυασμῶν καὶ τὸν χρωματισμὸν, τὴν νεωτερίζουσαν πολυφωνίαν. Τὸ «Ποίημα τῆς Ἐκστάσεως» θεωρεῖται ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Ὁ ἴδιος εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἔγραψεν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑψηλότερον ἀπ' αὐτὸς ἔγραψε. Βέβαια εἶνε ὑπερβολικὴ ἡ αὐτοπεποίθησις του. Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅμως ὅτι εἶνε μεστὸν ζωηρᾶς φαντασίας, δυνάμεως, πρωτοτυπίας, ἐκπλησσοῦσης ἐνορχηστρώσεως, παρὰ τὸν τίτλον του Βαγνερίζον εἰς θόρυβον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ὅμως δὲν λείπει ἡ ἁρμονία. Ἡ διευθυνσις τοῦ κ. Μπούντινκωφ, ἰδίως εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτήν, ἦν ὡς Ρώσος διησθάνετο βαθέως, ὑπῆρξεν ἄμεμπτος.

— Αἱ Λαϊκαὶ συναυλίαι ἐξακολουθοῦν συγκεντροῦσαι καθ' ἑβδομάδα πλῆθος κόσμου Τῶν προγράμματος ἡ μουσικὴ προσιτὴ εἰς κάθε φιλόμουσον, εὐχάριστος, ποικιλομένη ἀπὸ Ἑλληνικὰς συνθέσεις ἢ ἄσματα, καὶ μὲ ἐκλεκτὰ sola. Ἰδιαιτέρας μνείας εἶνε ἄξιον τὸ πρόγραμμα τῆς 7ης συναυλίας, μὲ τὰς «Γραφικὰς σκηναί» τοῦ Μασσενέ, τὴν «Πατρίδα» τοῦ Μπιζέ καὶ τὸ «Τραϊκὸν Ἐμβατήριον» τοῦ Μπέρλιωζ. Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἀνδρικής χωρωδίας καὶ τῆς Γυναικείας, ἰδίως τῆς πρῆτης, ἐχαιρετίσθη ἐνθουσιωδῶς. Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν συνθέσεων ἤρσαν πολὺ τὰ «Χριστούγεννα» τοῦ κ. Καλομοίρη, τὸ Preludio τῆς Ἀγ. Βαρβάρας τοῦ κ. Βάρβογλη καὶ ἐκ τῶν ἀσμάτων, τὸ τῆς κ. Φωκᾶ καὶ τῆς κ. Τριάντη. Θαυμάσια ἐξετελέσθησαν καὶ τρεῖς σύντομοι συνθέσεις, μία reverie τοῦ Σοῦμαν, ἐν Minuetto τοῦ Boccerini καὶ ἐν σκέρτσῳ τοῦ Μένδελσον, μὲ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην λεπτότητα καὶ χάριν.

— Συνθέτης ἄξιος πολλῆς προσοχῆς ἀπεδείχθη ὁ κ. Ἀλ. Ἀλβέρτης κατὰ τὴν δοθεῖσαν συναυλίαν τῶν ἔργων του, πρῶτην φορὰν παιζομένων δημοσίᾳ. Εἶνε δὲ αὐτὰ δύο σονάτες, μία διὰ βιολοντσέλλο καὶ πιάνο καὶ ἄλλη διὰ βιολί καὶ πιάνο καὶ μία σειρά ἐπὶ ἀσμάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Πνοῆς» ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Βαρλέντη. Τὸ δεύτερον μέρος ἤρσε περισσότερον τὸ πρῶτον ἡδικίθη ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ ἴδιος ἔπαιξε τὴν Σονάταν μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ ἡ δ. Καργίου ἐτραγοῦδισε μὲ αἴσθημα.

— Ἡ ἐκ Ρώμης ἐπανελθοῦσα δεσποινὶς Ἰσμήνη Κορωναίου ἔδωσε συναυλίαν καθ' ἣν ἐπέδειξε φωνὴν καλῶς γυμνασμένην καὶ τέχνην ἀρκετὴν. Καίτοι ἐσπούδασεν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκολουθεῖ τὴν Γαλλικὴν σχολὴν τοῦ ἄσματος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν ὁ διευθυντὴς τοῦ Κεντρικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου Βαλέριος Στάης. Σουδάσας ἐν Γερμανίᾳ, διωρίσθη ἐπανελθὼν ἑφορος ἀρχαιοτήτων, ἐνεργήσας ἐπιτυχῶς ἀνασκαφὰς εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀττικῆς, εἰς Θορικόν, Ραιμονῶντα, Μαραθῶνα, Σούνιον. Ἐξέδωκε Γαλλιστὶ τὸν Κατάλογον τῶν γλυπτῶν καὶ Μηκυναϊκῶν συλλογῶν. Ἦτο σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας.

— Διωρίσθη τμηματάρχης τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὁ ἑφορος ἀρχαιοτήτων Μεσολογγίου κ. Κ. Ρωμαῖος.

— Ἀνυπολογίστου ἀξίας καὶ μοναδικῆς λαμπρότητος θησαυροὶ ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς αἱ διενεργήσαν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν ἀρχαίων Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Λούξορ οἱ Ἄγγλοι ἀρχαιολόγοι Καρναβάν καὶ Κάρτερ. Ἀνεκάλυψαν τὸ Μανσωλεῖον τοῦ Φαραῶ Τουτανχάμεν. Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ τάφου εὐρέθησαν δύο βασιλικά ἀγάλματα ἐκ ξύλου σκληροῦ ἔγχρωμα, μετακομισθέντα ἐκεῖ κατὰ τὴν κηδείαν. Ὁ τάφος ἦτο ἀσύλητος. Ὁ θρόνος ὅστις εὐρέθη ἐκρίθη ὡς ἐν ἀπὸ τὸ θαύματα τοῦ κόσμου, διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ σχεδίου καὶ λεπτότητα τῆς ἐργασίας, καίτοι κατασκευασθεὶς πρὸ 3,500 ἐτῶν. Θαυμάσιον ἐπίσης ἐν κέντρῳ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρέθη ἡ ἐσθὴς τῆς Βασιλίσσης ἀπὸ δίκτυ μὲ μαργαριτάρια διαφανῆ. Εὐρέθη ἐπίσης ἡ μούμια περιγχεπίσσης ἀποθανούσης πρὸ 4,000 ἐτῶν. Ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς εἶνε ὁραταὶ συμβολικαὶ παραστάσεις. Τὰ μαλλιά τῆς καὶ οἱ ὀδόντες εἶνε ἄθικτα. Ὁ τάφος τοῦ Φαραῶ περιεῖχε πολὺτιμα ἀντικείμενα. Ἐπίσης εὐρέθησαν κλίται, ἄρματα, χρηματοκιβώτια, ἐνδύματα, ἀνθοδοχεῖα μετ' ἀνθέων. Εὐρέθη καὶ ἡ διαθήκη τοῦ Τουτανχάμεν. Ἐνεκα τοῦ θερμοῦ καιροῦ διεκόπησαν αἱ ἀνασκαφαί, ἵνα ἐπαναληφθοῦν τὸ φθινόπωρον.

— Ὁ ἑφορος τοῦ ἐν Βιέννῃ Μουσείου τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης Αἰχλερ ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν ἐκεῖ συλλογὴν τῶν δουκῶν τοῦ Ἑστε ἐν τμήμα τῆς μετόπης τοῦ Παρθενῶνος. Τὰ ὑπὸ τοῦ Μοροζίνη μεταφερθέντα ἐκ τοῦ Παρθενῶνος τῇ 1687 εἰς Βενετίαν τεμάχια τῆς μετόπης, αἵτινα ἡ ὀβὶς του εἶχε καταρρίψῃ, περιτλήθον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ὁμπίτσι καὶ ἀκολουθῶς εἰς τὴν ἐν Βενετίᾳ ἐπίσης οἰκογένειαν Ἑστε, ἥτις βραδύτερον ἐγκτεστάθη εἰς Βιέννην. Τὸ ἐν λόγῳ τμήμα ἔχει πλάτος καὶ μήκος ἡμίσεως μέτρου καὶ σώζεται θαυμάσια. Παριστᾷ ἐφηβὸν ἐκ τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων, προσπαθοῦντα νὰ κρατήσῃ τὸν ἵππον του. Τὸ τεμάχιον ἦτο γνωστόν, ἀλλ' ἐθεωρεῖτο ὡς μέρος ἐπιτυμβίας πλακός.

— Ὁ Σουηδὸς διάδοχος ὅστις εἶνε δεινὸς ἀρχαιολόγος ἐνεργῶν ἀνασκαφὰς παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς ἐκ σεισμῶν καταστραφείσης πρὸ τρισχιλίων ἐτῶν παρὰ τὸ Ἄργος πόλεως Ἀσίνης, ἀνεῦρε λίθινον τάφον περιέχοντα 6 σκελετοὺς καὶ περὶ τὰ 100 δοχεῖα κεικορημένα διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου Μηκυναϊκῆς ἐποχῆς (1,400 π. Χ.).